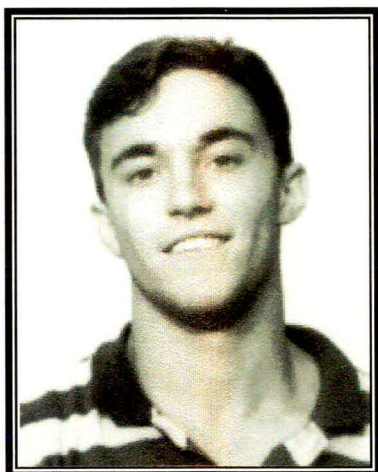

רב טוראי גדליה גדי (צבי) האס ז"ל

בן שרה ומנחם
נולד בירושלים
בתאריך כ"ט בחשוון תשל"ג, 6/11/1972
התגורר בירושלים
התגייס ביולי 1991
שרת בחיל המודיעין
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך כ"ז בניסן תשנ"ג, 18/4/1993
נקבר בהר הרצל
אזור: ד חלקה: 12 שורה: 4 קבר: 1
הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן שרה ומנחם. נולד ביום כ"ט בחשוון תשל"ג (6.11.1972) בירושלים. את לימודיו החל במגמה כללית בישיבת 'חורב', בה סיים שתיים-עשרה שנות לימוד. בסיום לימודיו הגיש גדי בקשה להצטרף לישיבת ההסדר 'קרני שומרון' ולשרת בצה"ל שירות סדיר, בהתאם להסדר תלמידי הישיבות המשלב שירות צבאי עם לימודים בישיבה.

בתחילת יולי 1991 גויס גדי לשירות חובה בצה"ל והופנה למסלול טירונות של ישיבות ההסדר. בתום תקופת הטירונות הגיש בקשה לעזיבת מסלול זה. הוא שובץ בחיל-המודיעין ויצא לקורס תצפיתנים. מפקדיו העידו עליו, כי היה חייל מצטיין, אמן ובעל רמה אישית גבוהה. הוא נבחר לפעילות מיוחדת, סודית ויוקרתית.

הוא קיבל תעודת הערכה אישית ממפקד האוגדה על תפיסת מבוקש. גדי מונה למפקד צוות תצפיתנים. חייל עילית אמרו עליו, חברותי, בעל כושר פיקוד ומנהיגות ויכולת מבצעית גבוהה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

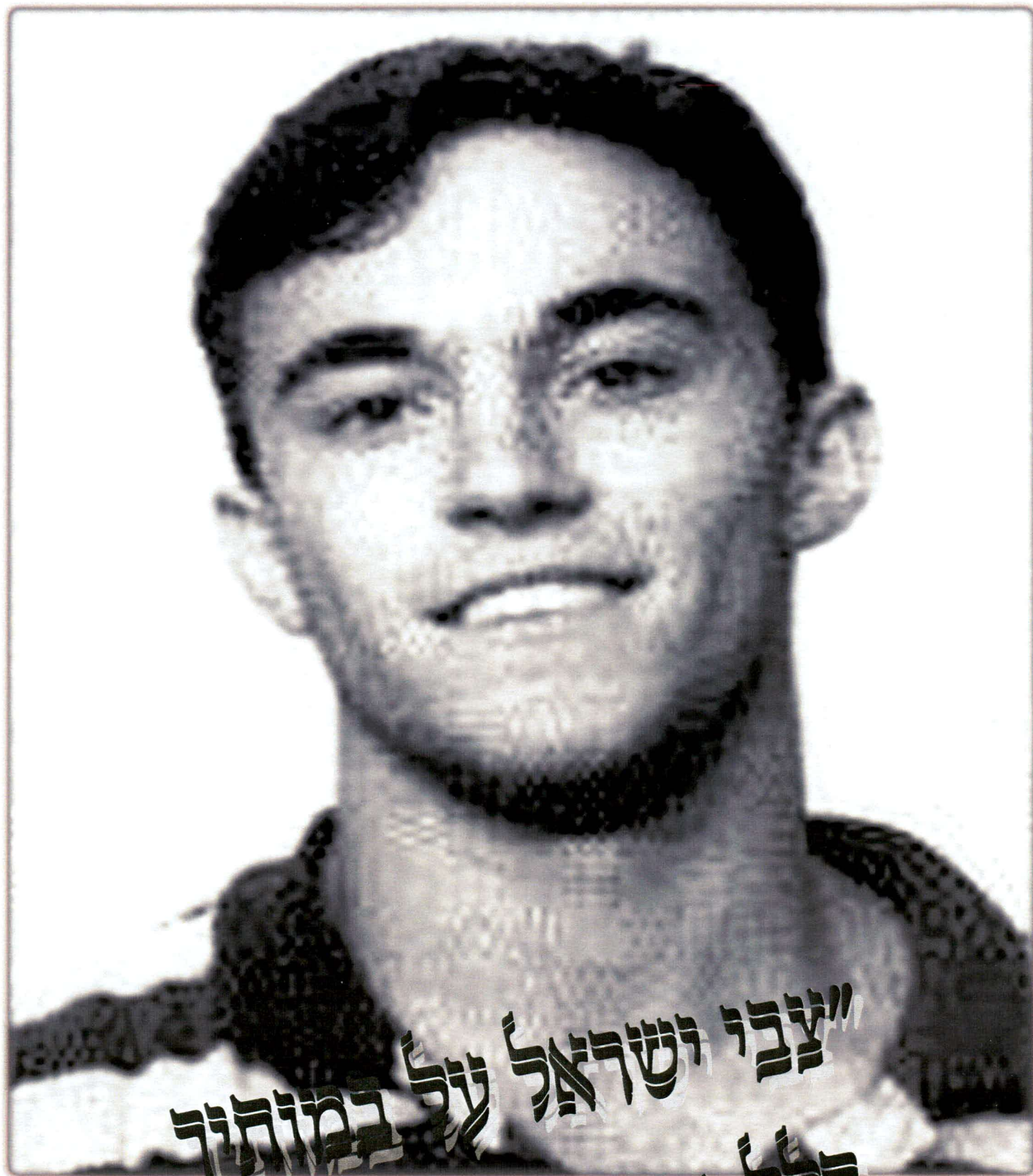

עיריית
ירושלים

ביום כ"ז בניסן תשנ"ג (18.4.1993) נפל גדי בעת מילוי תפקידו והובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הוא הותיר אחריו הורים, שני אחים - יוסי וקובי ואחות - אלישבע. בן עשרים-ואחת היה במותו.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה, בין השאר: "גדי ז"ל התנדב ליחידה תוך שהוא מוותר על לימודיו בישיבה ומתוך הקרבת נוחיותו האישית. גדי בלט בחריצותו ובעזרתו הרבה לזולת, במקצועיותו האג"מית והמודיעינית".

אלבום זה נערך לזכרו של
סמל גדי (גדליה עבי) האם
זכרוננו לברכה

"צבאי וישראלי על במזח חלל איך נפל גיבורים"

בתחילת פרויקט ההנצחה בבואי לכתוב אודות בוגרי חורב אשר נפלו במערכות ישראל הבטתי ברשימה הארוכה והאין סופית שהשיבה חינכה על ברכיה, וראיתי פנים ושמות שמאחוריהן, לצד ההורים, האחים והאחיות, סיפורים על תלמידים אשר אל תוך הילקוט אותו נשאו לצד לימודי התורה והגמרא, המתמטיקה והפיזיקה הם נשאו עימם ערכים של אהבה והגנה על הארץ, ועם אותם אידיאלים הקריבו עצמם לארץ ולמדינה אותה אהבו.

סיפורו של גדי שזור בהיסטוריה של העם היהודי. הנכד אשר נקרא ע"ש שני סביו שנספו בשואה, מקיים את צוואתם של ששת מיליוני היהודים להתנחל ולהגן על הארץ, וביום הזיכרון לשואה ולגבורה גדי נפל על הגנת המדינה. משה דיין אמר: "דור התנחלות אנו, ובלי כובע הפלדה ולוע התותח לא נוכל לטעת עץ ולבנות בית. לילדינו לא יהיו חיים אם לא נחפור מקלטים, ובלי גדר תיל ומקלע לא נוכל לסלול דרך ולקדוח מים". הודות לגדי ולחיילים כמותו אנו יכולים לקום בבוקר, לצאת לעבודה, ללימודים, לקיים את חיינו ללא חשש מפני גורלנו.

בתקופת חייו הקצרים השאיר גדי את חותמו והרושם העז אצל הסובבים אותו, בביה"ס, בתנועת הנוער ובצבא. הילד החייכן, השובב, שגדל להיות תלמיד כשרוני, חרוץ, חבר של כולם, ממקימי סניף תנועת הנוער בה התחנך וכשהגיע היום בו צריך לעלות על מדים רצה להגיע לטוב ביותר ובעזרת התכונות אשר אפיינו אותו שאף להגיע לפיקוד ולהנחיל לדור הבא של החיילים את הערכים הטבועים בו.

יש אנשים שהיית רוצה לצידך בכל שלב בחיים, לצערי לא הכרתי את גדי בחייו, אבל אם הייתי רוצה חבר לחיים, מפקד שאוכל ללכת אחריו בעיניים עצומות, מנהיג או דמות לשאת אליו עיניים אז גדי הוא אותו אחד.

למנחם ושרה, בפעם הראשונה שפגשתי אתכם או אז הבנתי מהיכן ינק בנכם האהוב את הערכים והתכונות אשר ליוו אותו לאורך חייו. הצניעות, העזרה לזולת, הדרך ארץ, אהבת התורה והנתינה מבלי לצפות לתמורה.

השכול הוא כבד מנשוא ואין בכוחם של התנחומים ולו במעט למלא את החלל שנפער בכם, לצד זה התחושה שצריכה ללוות אתכם בכל רגע היא תחושת גאווה ולהמשיך, כמו שעשיתם אז ועושים גם היום, בהתנדבות, עשייה, בתרומה לקהילה ובנתינה ללא סייג.

יותם בן ברוך

תוכן עניינים

גדליה צבי האס 4-6

משפחה..... 7-14

החברים..... 15-16

צבא..... 17-20

נימה אישית..... 21-22

השילוב הנהדר של אהבה וכבוד לזולת, לימוד תורה ודרך ארץ, כפי שבאו לידי ביטוי אצל משפחת האס מחד גיסא, ואצלכם מוריו וחבריו מאידך גיסא, הם היוצרים את ארץ ישראל היפה ואת עם ישראל, כפי שאנו זוכים לראותם בדמותכם היום.

"הוא היה אומר: כל שרוח הבריות נוחה הימנו - רוח המקום נוחה הימנו"

זה היה גדי שפגשנו כששמענו עליו ממשפחתו בביקור בביתם, בן אדם שתמיד היה מוקף בחברים, תמיד אהב לצאת ולעשות עם חברים, אם זה בסניף, אם זה בטיולים ואם זה בכל דבר אחר.

שמענו על גדי אהוב על ידי כולם - הורים, אחים, אחות, חברים ובעצם כל מי שהכיר אותו - אהב אותו.

חשבנו לעצמנו למה? למה גדי קיבל יחס כזה?

הבנו שזה מה שגדי נתן לכולם ולכן זה מה שהוא קיבל בחזרה, גדי נתן מסירות ואהבה לכל מה שהוא עשה ולכל מי שהוא הכיר - לסניף ולחברים שלהם הקדיש המון זמן, לצבא ולארץ שלמענם ויתר על המשך שירות במסלול ההסדר והמשיך לשרת בצבא, ולכן גדי קיבל בחזרה אהבה מכל מי שסבב אותו, אהבה שבביקור אצל הוריו הרגשנו אותה ביתר שאת.

ואם אדם כל כך אהוב על ידי מי שמסביבו אנחנו בטוחים שגם בשמים "רוח המקום נוחה הימנו".

כשיצאנו מהביקור חשבנו לעצמנו שאת זה אנחנו רוצים לקחת איתנו וללמוד מגדי - להיות אוהב ולכן גם נאהב, לעשות בכל הכוח למען מה שאתה מאמין בו. את זה למדנו מגדי ולמרות שלא היכרנו אותו את זה אנחנו מקווים לקחת איתנו.

איתן גבירץ ויאיר כהן

עבא

גדי צבי נולד ביום כ"ט בחשוון תשל"ג (6.11.1972) בירושלים, שם גדל והתחנך. את שמו קיבל ע"ש שני סביו שנספו בשואה.

גדי בן שישה חודשים...
 היי, אני כבר לא תינוק!
 אני מתלבש לבד ומתפשט לבד,
 אוכל לבד וצוחק לבד
 בוכה לבד וחולם לבד- על כל מיני דברים
 שאעשה לבד כשאהיה גדול.

"התמונות שבאלבום ילדות שלא

נגמרת

אתה הבן אני האב ואימא שוב

דואגת.."

החברים

הנפש שוכחת את הסבל כשלצער יש אחים לצרה וכשהידידות מנחמת אותה"

פיני, פנחס וקסלבוים (חבר ל"חורב" ולצבא)

להורים, למשפחה, לחברים, למפקדים ולחיילים, אלו שהכירו את גדי בילדותו, בספסל הלימודים, בישיבת ההסדר או שירתו איתו כתף אל כתף, ואלו שעדיין לא התגייסו כאשר גדי נפל והם ממשיכי דרכו הן בתחום האישי והן בתחום הצבאי.

חיים אנו בצמוד לאותו בית שאליו נכנסו חיילים הרוצים לעצור את הטרור המשתולל וממנו יצאו כאשר מהם נפקד אחד. באותו שבירר שנייה גורלי ומר השתנו חיי המשפחה והחברים לעולמים, כי גדי לא שב. ונחמה אין. אנחנו, החברים והחיילים, ממשיכי דרכו של גדי, חייבים ומצווים לעשות הכל, את המיטב והמרב, אם בהקפדה דקדקנית על פרטי פרטים, אם בשיקול דעת, מחשבה וחשיבה בטרם עשייה, ואם בהכרח מגבלות האדם והמכונה, כדי שלא נחצה את קווי המגבלה. כי הקו המפריד בין התחומים הינו דק וחד כלהב התער ופגיעתו קשה, בלתי הפיכה, ואין לעולם חסונים ומחוסנים בעת חצייתו, ואחריו נשארים רק הכאב וחלל שלא יתמלא לעולם. מספר שורות לא יכול להקיף ולתאר את דמותו של גדי אלא רק לגעת בקצוות הפינות של כל אותן תכונות שאפיינו את גדי, וגם לאחר מה שנאמר ומה שעוד יאמר יהיו אלו רק קצה קצהו של גדי, שחסרונו לא יתמלא לעולם.

גדי - האדם, החבר, החייל, מלא רצון ומרץ, כל מי שהיה במגע איתך למד תוך זמן קצר כל אותן התכונות שמושרשות וטבועות היו בדמותך. אותה השמחה לכל יום, אותן הכתפיים שתמיד הושטת להרמה ולביצוע משימות ותפקידים, שחשיבותם ומשקלם ידועים רק לשותפים בעשייה לביטחון המדינה, והמשימות לא קלות ואתה ביקשת לקבל עליך את הדברים היותר קשים על מנת להקל על האחרים וזאת מתוך צניעות שכה אפיינה אותך.

בדמינוי עולים וצפים כל אותם אירועים ותמונות מהרגעים ומהתקופות המשותפים לך, לי ולחבריה. אנו, חבריך, ממשיכים באותה הדרך שבה אהבת ללכת ובסיום כל צעדה כזו, ברגעי השמחה, נמהל העצב על חסרונוך בתוכנו והלב נצבט.

לך דומיה תהילה! יהי זכרך ברוך.

(גדי עם אחיו ואחותו)

גדי היה חבר בתנועת הנוער "עזרא".
הוא היה בין מקימיו ומחלוצי החניכים
של סניף "עזרא" בשכונת תלפיות, השכונה בה גדל.

(גדי בגיל 6)

רחל הם (דודה), ירושלים.

"לא חושב פעמיים לפני עשיית טובה, לא מתחשבן ולא שואל "מה ייצא לי מזה"?
אלא פשוט עושה מה שצריך והרבה יותר.

גדי, החברות שלך, הכנות שבך והחיוך המרצד בעיניים ובזווית הפה אינם נמוגים.
ושוב ושוב אני נזכרת בלילות השבת בקבלת הפנים שלך -

"אהלן דודה שלי, איפה טיילת השבוע?"

אתה רואה, הכל כמעט ממשי - אך, לא, כל זה נקטע ואיננו.

ראה את אחיך, קובי ילד חמד ופרחח כמוך, מתגעגע שתישא אותו על הכתפיים

הוא זוכר, ועוד איך הוא זוכר... האלבומים שלך כבר מרופטים מרוב דפדוף...

יוסי גדל והיה לנער רציני ודמות האח הבוגר חסרה לו מאוד בהתבגרותו - אתה בשבילו

סמל. ואלישבע - כמה היית מתגאה בה לו ראית איך בגרה והתקדמה.

החלל הריק שהותרת רק גדל ומתעצם.

אנחנו מתקדמים, אך אתה תישאר כל הזמן, רק בן עשרים.

וכמו שאמרה אלישבע, שכבר עברה אותך בגיל:

"הוא תמיד יישאר אחי הגדול"

גדי

האם זה יכול להיות, האם זה אמיתי?

תמיד אני צובט את עצמי,

כדי לבדוק אם זה חלום

ותמיד אני מקווה כך.

אני עדיין זוכר את הצחוק המתגלגל

ואת החיוך הרחב שנפתחו על פיר.

הייתי קטן כשדבר נורא זה קרה

ואני מאד מאד מתגעגע.

דבר אחד אני רוצה

שה' ישמור עליך שם טוב-טוב למעלה.

יהי זכרך ברוך!

נכתב על ידי קובי האס, זמן קצר לאחר האסון.

יוסי גרינפלד: "כשיושבים חברים ומעלים זיכרונות, אתה שם לב שדווקא עכשיו מזויות ראייה זו אתה מיטיב לראות דברים ביתר בהירות. לפתע נשקפת לפניך בבהירות רבה הדמות בשלמותה. דמות שלעיתים במפגש היום יומי מסתירה עצמה מתחת למעבה הצחוק והבדיחה. אתה רואה את הדמות הזאת שכל כולה אומרת טוב, שיש לה דחף בלתי נלאה להיטיב, לעזור לחבר ולהושיט עזרה. ובנוסף לזאת אתה רואה את הפשטות היפה הזו. פשטות שלא יודעת לצבוע את עצמה בצבעים. פשטות שאינה מתהדרת בצבעים לא לה. ממש תוכה כברה. ואל הדמות הזאת והפשטות הזאת אתה חש געגועים, כשברקע, כמובן, יש את הגעגוע לצחוק ולחיוך השובב. יהי זכרו ברוך".

ציון אבירם: "במסעות, במחנות ובטיולים מתגלה גדי כמתלהב לא קטן. רץ בראש הקבוצה וכמובן באמתחתו שלל רעיונות, איך להעביר לילה בטיול או מה לעשות כשמתחיל לשעמם. גם כשהפכנו לקבוצה בוגרת, טעם הילדות לא חלף מאתנו. מסעות וטיולים שונים תמיד היו פרי נחלתנו בהווי של שמחה וצחוקים. והחיוך תמיד נסוך על פניו של גדי לאות סיפוק. הספקתי להכיר את גדי על כל הצדדים שבו: טוב לב, יושר מידות, איש שלום ושמחת חיים. גדי מעולם לא רב עם איש, גם לא על הדברים הקטנים ביותר. תמיד היה יודע לפתור בעיות על דרך הוויתור או שלרוב לא הגיע כלל למצב של מריבה".

בייץ (בצלאל ברוך) לזרז: "מוזר לשבת ולהתחיל לכתוב על חבר שנפל. במיוחד על חבר שסימל את תמצית החיים - הצחוק.

תמיד יש ההרגשה שפתאום יגיע וידביץ איזה צחוק וכל הצער הזה יגמר, אבל זה לא יקרה. אם לפני מותו גדי היה זה שלימד אותנו לצחוק ולשמוח ולקחת הכל בקלות עכשיו קיבלנו ממנו שיעור בדברים אחרים. למדנו מה זה לבכות ומה זה צער אמיתי.

פעם כשהיינו נפגשים, החברה, כל מה ששמעת זה צחוק ובדיחות. היום למדנו שיש צד אחר לחיים. זה הוציא אותנו מהתמימות הנערית שהייתה לנו ונתן לנו שיעור קשה לגבי מה שקורה בעולם הגדול. עכשיו חסר לנו אחד, אך תמיד נזכור אותך, ואת החיוך שלך אף פעם לא נשכח".

ילדות נשכחת

כביש ישן שביל בנן
עוד שנה כבר למדנו מי
עץ ובית אבא כאן
אני מי אתה כבר איבדנו
אימא שם כאן נשארתי
מה שהיינו פעם מזמן מה
מה שהייתי פעם מזמן
עוד מביא אותך תמיד
מה שעכשיו ילדות נשכחת.
אל אותה ילדות נשכחת

זוכר איך שהלכנו דרך קבע
שביל בנן עץ ובית
לאורך הרחוב המתרוקן
אבא כאן אימא שם
דבר לא השתנה
כאן נשארתי מה שהייתי
רק פה ושם דווחה הצבע
פעם מזמן מה עוד מביא אותי
אולי זה רק הלב שמדקק.
תמיד אל אותה ילדות נשכחת

זוכר איך שהבטחנו בלי לדעת
מתי ואיך נחזור להיפגש
נדמה שרק אתמול
אבל השמש כבר שוקעת
אולי זה רק הלב שמתרגש.

צדיף ידוק לא רחוק
זוכר איך שהבטחנו בלי לדעת
בית הספר מי נשאר
מתי ואיך נחזור להיפגש
מי עבר מי עוד
נדמה שרק אתמול
מה שהיינו פעם מזמן
אבל השמש כבר שוקעת
מה עוד מביא אותי תמיד
אולי זה רק הלב שמתרגש
אל אותה ילדות נשכחת

גדי בסיום ו'ז

דמטפח

היה לי חבר היה לי אח יורם טהרלב

במקום שאליו אני הולך
היו רבים כבר לפני.
השאירו שכל, השאירו עץ,
השאירו אבן לתל,
ומה אני אשאיר אחר?
האם אשאיר איזה דבר?
איני ידעה את צעדי
איני ידעה את צעדי,
ומי ידעה אתם מחר?

זהה לי חבר, זהה לי את
השט לי יד כשאקרא
זהה לי חבר, זהה לי את
השט לי יד בעת צרה,
אני אחיך, אל תשכח
זהה לי חבר, זהה לי את

במקום שאליו אני הולך
היו נשים, היו נברים,
ואהבה נדולה הייתה,
האם אני אמצא אותה?
הם לא השאירו לי דבר
לא אנחות ונס לא פרחים.
הם לא השאירו לי דבר!
הם לא השאירו לי דבר,
מלבד אחים וחברים.

זהה לי חבר, זהה לי את...

במקום שאליו אני הולך,
אני נחמד שלא לשכוח,
אני נחמד שלא לדחוק,
אני נחמד שלא לזכור,
וטוב לי שאתה איתי,
ונס אתה ונס אתה.
פה תישאר אחי לנתי!
פה תישאר אחי לנתי
החברות אשר הייתה.

זהה לי חבר, זהה לי את...

גדי נולד בבית החולים שערי צדק וגדל בשכונת
תלפיות.

בן בכור לשרה ומנחם ולימים אח ליוסי, קובי
ואלישבע. את לימודיו החל וסיים בישיבת חורב
אשר בהר חוצבים.

גדי היה, וכך גם יעידו התמונות אשר ליוו אותו
לאורך חייו, בחור מלא חיים עם שמחה יוצאת
דופן.

רב טוראי גדליה צבי האס

בן שרה ומנחם. נולד ביום כ"ט בחשוון תשל"ג (6.11.1972) בירושלים. את לימודיו החל במגמה כללית בישיבת 'חורב', בה סיים שתיים-עשרה שנות לימוד. בסיום לימודיו הגיש גדי בקשה להצטרף לישיבת ההסדר 'קרני שומרון' ולשרת בצה"ל שירות סדיר, בהתאם להסדר תלמידי הישיבות המשלב שירות צבאי עם לימודים בישיבה.

בתחילת יולי 1991 גויס גדי לשירות חובה בצה"ל והופנה למסלול טירונות של ישיבות ההסדר. בתום תקופת הטירונות הגיש בקשה לעזיבת מסלול זה. הוא שובץ בחיל-המודיעין ויצא לקורס תצפיתנים. מפקדיו העידו עליו, כי היה חייל מצטיין, אמין ובעל רמה אישית גבוהה. הוא נבחר לפעילות מיוחדת, סודית ויוקרתית.

הוא קיבל תעודת הערכה אישית ממפקד האוגדה על תפיסת מבוקש. גדי מונה למפקד צוות תצפיתנים. חייל עילית, אמרו עליו, חברותי, בעל כושר פיקוד ומנהיגות ויכולת מבצעית גבוהה.

ביום כ"ז בניסן תשנ"ג (18.4.1993) נפל גדי בעת מילוי תפקידו והובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הוא הותיר אחריו הורים, שני אחים - יוסי וקובי ואחות - אלישבע. בן עשרים ואחת היה במותו.

ביולי 1991 גויס גדי לשירות חובה בצה"ל והופנה למסלול טירונות של ישיבות ההסדר. בתום תקופת הטירונות הגיש בקשה לעזיבת מסלול זה. הוא שובץ בחיל-המודיעין ויצא לקורס תצפיתנים. מפקדיו העידו עליו, כי היה חייל מצטיין, אמין ובעל רמה אישית גבוהה. הוא נבחר לפעילות מיוחדת, סודית ויוקרתית.

סא"ל דב צדקה (פופי) המג"ד: "גדי הוא שם נרדף לחייל ומפקד. צנוע, מעודד, חייל אגמ"י ומקצועי לדוגמא. תמיד בראש המחנה תמיד מוכן לעזור, תמיד מוכן להחליף במשמרת גם אם הייתה הפגיעה בראש ובראשונה בו. אין אני יכול לפרט הרבה על צורת העבודה של הפלוגה בה שרת גדי ז"ל. אולם כן אני יכול להגיד שתרומתה של הפלוגה לנעשה היום באיו"ש, לכמות המבוקשים שירדה פלאים, לרגיעה בתחום הפיגועים, היא עצומה. ואחד מעמודי התווך של הפלוגה היה גדי ז"ל.

אחטא אם לא אציין את בתי מדרשו של גדי ז"ל, בהם למד והתחנך, ובעידודם של רבניו אף החליט לוותר על לימודיו התורניים, לחזור לפלוגה ולתרום לה את אשר יכול היה. והוא תרם הרבה, כה הרבה עד שזכה לכל התשבחות הניתנות לעבודה מסוג זה הן ע"י מפקדיו הישירים והן ע"י מפקד אוגדת איו"ש.

בשם היחידה ובשמי אני מצדיע לך, גדי!"

גדליה צבי האס ז"ל

נולד ביום כ"ט בחשוון תשל"ג (6.11.1972) בירושלים
נפל בעת מילוי תפקידו ביום כ"ז בניסן תשנ"ג (18.4.1993)

"ואני הנני יושב במצפה לעמד לפני הכשרים אשר יבאו אלינו..."

במרץ 93 הוענקה לגדי תעודת הוקרה מידי מפקד האוגדה על לכידת מבוקשים.
אל"מ רמי אפרתי, מפקד היחידה, בדברים ליום השנה הראשון: "היכרותי עם גדי קצרה ומרחוק. מטבע הדברים הוא שהקשר עם החייל הבודד מבוצע לרוב עם מפקדיו הישירים, בפגישות בשטח האימונים ובפעילות המבצעית.
שנה עברה ולפתע אני חש שאני מכיר את גדי היטב ומרחוק. ודמותו... מול עיני מצטיירת כפי שתוארתם אותו מספר רב של פעמים. את הזכות הזו להכיר את גדי, האדם, החבר החי, השובב קיבלתי ממכם - הוריו, אחותו, אחיו, בני משפחתו חבריו הקרובים בישיבה ובשירות הצבאי, מפקדיו ומחנכיו, בראשם הרב אלון יבדל"א, שהשכיל להטביע בגדי את אהבת העם והארץ יחד עם אהבת התורה. בימים הקשים בהם נפגשנו השכלתי להבין מהיכן ינק גדי את כוחו והיכן גובש אופיו כגבר, כאדם. התפוח לא נפל רחוק מהעץ והעץ שורשיו עמוקים ופירותיו כה מתוקים ויפים הם.